

Dániel könyve – Száztizenegyedik rész

Abubakar próféta jelentőségének feltárása a Jelenések első jajában

Jeff Pippenger

2024-03-02

Az első jaj próféta történetében Mohamedet Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, Mohamed apósa követte vezetőként. Mi Abubakarként fogunk rá hivatkozni. Mind ő, mind Mohamed említésre kerül az első négy versben. Abubakar volt az első iszlám uralkodó Mohamed után, és a történelem feljegyez egy parancsot, amelyet katonáinak adott; ezt a parancsot a Jelenések könyve kilencedik fejezetének negyedik verse ábrázolja. E parancs a pecsételési folyamatot jelképezi, amely a harmadik jaj érkezésével kezdődött, amely egyúttal a hetedik trombita is volt, és amely egyúttal a harmadik angyal eljövetele is volt.

És megszólalt az ötödik angyal, és láttam egy csillagot, amely lehullott az égből a földre; és neki adatott a mélység kútjának kulcsa. És megnyitotta a mélység kútját; és füst szállt fel a kútból, mint egy nagy kemence füstje; és elsötétedett a nap és a levegő a kút füstjétől. És a füstből sáskák jöttek ki a földre: és hatalom adatott nekik, amint a föld skorpióinak is hatalmuk van. És megparancsoltatott nekik, hogy ne ártsanak sem a föld fűvének, sem semmi zöldellőnek, sem semmiféle fának; hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincs ott az Isten pecsétje. Jelenések 9:1–4.

Az az „csillag”, amely leesett az égből, Mohamed volt, aki szolgálatát a 606. évben kezdte meg. Mohamed „kulcsot” kapott, hogy „megnyissa” a „mélység kútját”, lehetővé téve, hogy „füst” elsötétítse a „napot és a levegőt”, és előhozva „sáskákat”, akiknek „hatalom” adatott, mint a „skorpiók” hatalma. A kulcs egy katonai ütközet volt, amely meggyengítette a rómaiak haderejét, s így lehetővé tette az iszlám hadviselésének felemelkedését. A mélység kútja Arábia jelképe, az iszlám szülőföldjéé, a füst pedig az iszlám hamis vallását jelképezte, amelynek el kellett terjednie az egész földön, és birtokba kellett vennie ugyanazt a földrajzi térséget, amelyet a sáskarajok lepnek el, amikor végigsöpörnek Észak-Afrikán, Dél-Európán és Arábián. A sáskák az iszlám jelképei, a hatalom pedig próféta értelemben katonai hatalmat jelent. Hatalmuknak olyannak kellett lennie, mint a skorpióké, amelyek váratlanul sújtanak le. Uriah Smith így ír:

„Egy csillag leesett az égből a földre; és neki adatott a mélység kútjának kulcsa.”

„Miközben a perzsa uralkodó művészetének és hatalmának csodáit szemlélte, levelet kapott Mekka egy ismeretlen polgárától, amely arra hívta őt, hogy ismerje el Mohammedet Isten apostolának. Elutasította a felhívást, és széttepte a levelet. „Így fogja” — kiáltotta az arab próféta — „Isten széttegni a királyságot, és elvetni Chosroes könyörgését.” E két keleti birodalom határán állva Mohammed titkos örömmel figyelte a kölcsönös pusztulás előrehaladását; és a perzsa diadalok közepette merészelte megjövendölni, hogy nem sok esztendő múltán a győzelem ismét visszatér a rómaiak zászlaihoz. „Abban az időben, amikor e jövendölés állítólag elhangzott, aligha lehetett volna olyan prófécia, amelynek beteljesedése távolabbinak látszott volna, mivel Heraclius uralkodásának első tizenkét esztendeje a

birodalom közelgő felbomlását jelezte.”...

„Khoszroész leigázta a római birtokot Ázsiában és Afrikában. És a „római birodalom” abban az időszakban „Konstantinápoly falaira zsugorodott, Görögország, Itália és Afrika maradványával, valamint az ázsiai partvidék néhány tengermelléki városával, Tírusztól Trapezuntig. Hat esztendő tapasztalata végül arra indította a perzsa uralkodót, hogy lemondjon Konstantinápoly meghódításáról, és meghatározza a római birodalom váltságdíjának évi adóját: ezer talentum aranyat, ezer talentum ezüstöt, ezer selyemköntöst, ezer lovat és ezer szüzet. Hérakleiosz elfogadta e gyalázatos feltételeket. Ám az időt és haladékot, amelyet e kincseknek a Kelet szegénységéből való összegyűjtésére nyert, szorgalmasan felhasználták egy merész és kétségbeesett támadás előkészítésére.”

„Perzsia királya megvetette a jelentéktelen szaracént, és gúnyt űzött a mekkai állítólagos próféta üzenetéből. Még a Római Birodalom megdöntése sem nyitott volna kaput a mohamedanizmus előtt, sem a csalás fegyveres szaracén terjesztőinek előretörése számára, még ha a perzsák uralkodója és az avarok kagánja (Attila utóda) fel is osztották volna egymás között a császárok királyságainak maradványait. Maga Khoszrau is elbukott. A perzsa és a római monarchia kölcsönösen kimerítette egymás erejét. És mielőtt kard került volna a hamis próféta kezébe, kicsapattatott azok kezéből, akik feltartóztathatták volna pályafutását és megtörhették volna hatalmát.”

„Scipio és Hannibál napjai óta nem vállalkoztak merészebb tetre annál, mint amit Hérakleiosz vitt véghez a birodalom megszabadítására. Átvágott veszélyes útján a Fekete-tengeren és Örményország hegyein, behatolt Perzsia szívébe, és visszarendelte a nagy király seregeit vérző hazájuk védelmére.”

„Ninive csatájában, amelyet pirkadattól a tizenegyedik óráig hevesen vívtak, a perzsáktól huszonnyolc hadijelvényt zsákmányoltak, azokon felül, amelyek esetleg eltörtek vagy elszakadtak; hadseregük legnagyobb része megsemmisült, és a győztesek, saját veszteségüket palástolva, az éjszakát a csatatéren töltötték. Asszíria városai és palotái első ízben nyíltak meg a rómaiak előtt.”

„A római császár nem erősödött meg az általa elért hódítások által; és ugyanakkor, ugyanazon eszközök révén út készítettett Arábiából a szaracénok sokasága számára is, mint ugyanazon vidékről előtörő saskák számára, akik útjuk során terjesztve a sötét és megtévesztő mohamedán hitet, rövid idő alatt elborították mind a perzsa, mind a római birodalmat.

„E tény teljesebb szemléltetését aligha lehetne kívánni annál, mint amit Gibbon ama fejezet záró szavai nyújtanak, amelyből az előző idézetek vették. »Jóllehet Hérakleiosz zászlaja alatt győzedelmes hadsereg alakult, ez a természetellenes erőfeszítés inkább kimeríteni, semmint edzeni látszott erejüket. Mialatt a császár Konstantinápolyban vagy Jeruzsálemben diadalmaskodott, Szíria határvidékén egy jelentéktelen várost kifosztottak a szaracénok, és darabokra vágta néhány csapatot, amely annak felmentésére nyomult előre,—közönséges és csekély jelentőségű esemény lett volna ez, ha nem egy hatalmas forradalom előjátéka. E rablók Mohamed apostolai voltak; esztelen vitézségük a sivatagból tört elő; és uralkodásának utolsó nyolc esztendejében Hérakleiosz ugyanazokat a tartományokat veszítette el az araboknak,

amelyeket a perzsáktól visszahódított.«

„A csalás és a rajongás szelleme, melynek lakhelye nem a mennyekben van”, szabadon bocsátott a földön. A mélység kútjának megnyitásához csupán kulcsra volt szükség, és e kulcs Chosroes bukása volt. Megvetően széttépte egy ismeretlen mekkaibeli polgár levelét. Ám amikor „dicsőségének tündökléséből” alázuhant „a sötétség tornyába”, melybe szem nem hatolhatott be, Chosroes neve hirtelen feledésbe merült Mohammed neve előtt; és úgy tűnt, a félhold csupán felkeltére vár, míg a csillag lehull. Chosroest, teljes veresége és birodalmának elvesztése után, 628-ban meggyilkolták; és a 629. esztendő „Arábia meghódítása” és „a mohamedánok első háborúja a római birodalom ellen” jelöli. „És megszólalt az ötödik angyal, és láttam, hogy egy csillag leesett az égből a földre; és adaték annak a mélység kútjának kulcsa. És megnyitotta a mélység kútját.” Leesett a földre. Midőn a római birodalom ereje kimerült, és a Kelet nagy királya holtan feküdt a sötétség tornyában, egy jelentéktelen város kifosztása Szíria határain „egy hatalmas forradalom előjátéka” volt. „A rablók Mohammed apostolai voltak, és őrző vitésük a pusztaságból tört elő.””

„A mélység feneketlen kútja.—E kifejezés jelentése a görögből érthető meg, amely így van meghatározva: „mély, feneketlen, mérhetetlen”, és utalhat bármely pusztára, sivár és műveletlen helyre. Alkalmaztatik a földre annak eredeti, kaotikus állapotában. 1Móz. 1:2. Ebben az esetben találóan vonatkozhat az arábiai sivatag ismeretlen pusztaságaira, amelyek határai közül a szaracénok hordái sáskák rajaihoz hasonlóan törtek elő. És Khosroésznek, a perzsa királynak bukása joggal ábrázolható úgy, mint a mélység feneketlen kútjának megnyitása, amennyiben utat készített Mohammed követőinek, hogy előjőjenek homályos országukból, és csalárd tanaikat tűzzel és karddal terjesszék, mígnem sötétségüket az egész Keleti Birodalomra kiterjesztették.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Az első jaj, amely az ötödik trombitász, azonosítja az iszlám hadviselésének kezdetét Róma ellen, és egy Róma és Perzsia közötti csatát is azonosít, amelyben Róma győzedelmeskedett, ám eközben oly mértékben felőrölte katonai erejét, hogy nem tudta megakadályozni az iszlám hatalom felemelkedését. Az első jaj és a második jaj prófétái jellemzői azonosítják a harmadik jaj prófétái jellemzőit, és fontos az első két jajt a harmadik jaj történelmének szimbólumaiként felismerni, mert ez a történelem a száznegyvennégyezer elpecsételéseinek időszakát jelképezi, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött. Az első három versben Mohamed által ábrázolt prófétái történet után a negyedik vers bevezeti Abu Bakrt, az első vezetőt Mohamed után.

És megparancsoltatott nekik, hogy ne irtsanak sem a föld fűvének, sem semmi zöld növénynek, sem egyetlen fának sem; hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincs ott az Isten pecsétje. Jelenések 9:4.

Abubakar parancsa arra utasította az iszlám harcosokat, hogy különbséget tegyenek a római területeken akkoriban létező kétféle imádó között. Az egyik csoport a katolikusok voltak, akiknek voltak olyan szerzetesrendjeik, amelyek a fejük hátsó részét leborotválták (tonzúra), és a vasárnap tiszteletét gyakorolták. A másik csoport a hetedik napi szombat megtartói voltak, és a szombat Isten pecsétje.

„Mohammed halála után Abubekr követte őt a vezetésben, Kr. u. 632-ben; mihelyt pedig kellően megszilárdította tekintélyét és uralmát, körlevelet küldött az arab törzseknek, amelyből az alábbi részlet való:”

„Amikor az Úr harcait vívjátok, férfiakhoz illően álljátok meg helyeteket, hátat ne fordítva; de győzelmeteket ne szennyezze be asszonyok és gyermekek vére. Pálmafákat ne pusztítsatok el, és gabonaföldeket fel ne gyűjtsatok. Gyümölcsfákat ki ne vágjatok, és a jószágban se tegyetek kárt, kivéve azt, amit táplálékul levágtok. Amikor pedig bármiféle szövetséget vagy egyezséget kötök, tartsátok meg azt, és szavatok legyen szilárd. És menet közben találtok majd némely vallásos embereket, akik visszavonultan élnek kolostorokban, és úgy vélik, ily módon szolgálják Istent; hagyjátok őket magukra, se meg ne öljétek őket, se kolostoraikat el ne pusztítsátok. És találtok majd egy másik fajta népet is, akik a Sátán zsinagógájához tartoznak, és leborotvált tonzúrájuk van; bizonyosan hasítsátok be koponyájukat, és ne adjatok nekik kegyelmet mindaddig, míg vagy mohamedánná nem lesznek, vagy adót nem fizetnek.”

„Sem a próféciaiban, sem a történelemben nincs kijelentve, hogy a humánusabb rendelkezéseknek oly lelkiismeretesen engedelmeskedtek volna, mint a kegyetlen parancsnak; de így adatott nekik parancsba. És a fentiek az egyetlen utasítások, amelyeket Gibbon feljegyez mint amelyeket Abubekr adott azoknak a vezéreknek, akiknek kötelességük volt a parancsokat kiadni az összes szaracén seregeknek. A parancsok éppoly megkülönböztető módon egyeznek a jövődeléssel, mintha maga a kalifa is egy halandó emberénél magasabb rendű parancsnak ismert és közvetlen engedelmességben cselekedett volna; és éppen abban a tettben, hogy harcba indult Jézus vallása ellen, és helyette a mohamedanizmust terjessze, megismételte azokat a szavakat, amelyekről Jézus Krisztus kijelentésében megjövendöltetett, hogy mondani fogja.”

„Isten pecsétje a homlokukon.—A 7:1–3. fejezethez fűzött megjegyzésekben kimutattuk, hogy Isten pecsétje a negyedik parancsolat szombatja; és a történelem nem hallgat arról a tényről, hogy a jelenlegi korszak egész ideje alatt voltak a valódi szombat megtartói. Ám sokakban itt felmerült a kérdés: kik voltak azok az emberek, akiknek ebben az időben Isten pecsétje volt a homlokukon, és akik ezáltal mentesültek a mohamedán elnyomás alól? Az olvasó tartsa szem előtt a már említett tényt, hogy e korszak egész ideje alatt voltak olyanok, akiknek Isten pecsétje volt a homlokukon, vagyis a valódi szombat értelmes megtartói voltak; és vegye továbbá figyelembe, hogy amit a prófécia állít, az az, hogy e pusztító török hatalom támadásai nem ellenük, hanem egy másik osztály ellen irányulnak. Ezzel a tárgy minden nehézségtől megszabadul; mert valójában ennyit állít a prófécia. A szövegben közvetlenül csak egyetlen személyosztály jelenik meg; nevezetesen azok, akiknek nincs Isten pecsétje a homlokukon; és azoknak a megóvása, akiknél ott van Isten pecsétje, csak következtetés útján kerül bele. Ennek megfelelően a történelemből nem tudjuk, hogy közülük bárki is belekeveredett volna azokba a csapásokba, amelyeket a szaracénok gyűlöletük tárgyra mérték. Küldetésük egy másik embercsoport ellen szólt. És az e férfiak osztályára elkövetkező pusztulás nem más emberek megóvásával van szembeállítva, hanem csupán a föld gyümölcsseinek és zöld növényzetének megkímélésével; így: ne ártsatok sem a fűnek, sem a fának, sem semmiféle zöld növénynek, hanem csak az emberek egy bizonyos osztályának. És a beteljesedésben azt a különös látványt találjuk, hogy egy betörő sereg megkíméli azokat a dolgokat, amelyeket az efféle seregek

rendszerint elpusztítanak, nevezetesen a természet felszínét és terményeit; és annak az engedélynek megfelelően, hogy ártsanak azoknak az embereknek, akiknek nincs Isten pecsétje a homlokukon, behasítják egy olyan, leborotvált koronájú vallásoskodó osztály koponyáit, amely a Sátán zsinagógájához tartozott.”

„Ezek kétségkívül a szerzetesek valamely rendjét, vagy a római katolikus egyház valamely más csoportját alkották. Ellenük irányult a mohamedánok fegyveres ereje. És úgy tűnik számunkra, hogy különös helyénvalóság rejlik abban — ha nem egyenesen szándékosság —, hogy úgy írja le őket, mint akiknek nem volt Isten pecsétje a homlokukon; mivel éppen ez az az egyház, amely megfosztotta Isten törvényét annak pecsétjétől azáltal, hogy eltávolította az igaz szombatot, és annak helyére hamisat állított. És sem a prófécia, sem a történelem alapján nem értjük úgy, hogy azok a személyek, akiket Abubekr arra utasította követőit, hogy ne háborgassanak, birtokában lettek volna Isten pecsétjének, vagy szükségképpen Isten népét alkották volna. Hogy kik voltak ők, és milyen okból kíméltettek meg, arra Gibbon szűkszavú tanúságtétele nem ad felvilágosítást, és nincs más eszközünk ennek megismerésére; de minden okunk megvan azt hinni, hogy azok közül, akik Isten pecsétjét viselték, senkit sem háborgattak, míg egy másik osztályt, amely nyomatékosan szólva nem viselte azt, kardélre hánytak; és így a prófécia részletező meghatározásai teljes mértékben beteljesednek.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar Mohamed halála után kalifátussá szervezte Mohamed követőit, így noha két különböző történelmi személyről van szó, együtt az első jaj iszlám-bizonyoságtételének kezdetét jelképezik, és az a történelmi személy, aki az első jaj történetét meghatározza, Mohamed.

A második jaj kezdeti történetében II. Mohamed 1453-ban elfoglalta Konstantinápolyt. 1449-ben négy angyal oldatott el, akik az iszlámot képviselték. Az első jaj kezdetét és végét egy-egy Mohamed jelöli, mégpedig rendre az első és a második. Prófétaik értelemben az első jaj történetének kezdete és vége az Alfa és az Ómega kézjegyét viseli.

A második jaj kezdetéhez tartozik a négy angyalra vonatkozó időprófécia, akik az iszlámot jelképezik, amely akkor eloldatott, majd 1840. augusztus 11-én visszatartatott. Ettől az időponttól 1844. október 22-éig a száznegyvennégyezer megpecsételése kerül szemléltetésre. A második jaj kezdete az iszlám eloldatását azonosítja, vége pedig az iszlám visszatartását jelöli. Mind az első, mind a második jaj rendelkezik pontos prófétaik jelzőpontokkal, amelyek kezdetüket a végükhöz kapcsolják.

Az első két jajt egymásra kell helyezni, „szabályt szabályra”, hogy azonosítani lehessen a harmadik jajt. Az iszlám első két tanúja által azonosított prófétaik jellemzők egyike az, hogy egy meghatározott időszakot képviselnek, amelynek kezdetét és végét az Alfa és az Omega kézjeggye jelöli meg. Másodlagos kézjeggyel is rendelkeznek, mert az első jaj kezdete Isten népének elpecsételését azonosítja, és a második jaj vége szintén Isten népének elpecsételését azonosítja.

A harmadik jaj akkor érkezett el, amikor az iszlám hirtelen és váratlanul megtámadta a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi vadállatot, s ezzel kezdetét vette a pecsételés időszaka. A száznegyvennégyezer pecsételése a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél ér véget, és erre a

hitehagyásra válaszul a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi. Miként ezt a pogány Róma és a pápai Róma előképezte, a nemzeti romlást Isten trombitáitáitái viszik véghez. A három jaj egyúttal trombita is. A harmadik jaj iszlámja ismét hirtelen és váratlanul fog lesújtani az Egyesült Államokban a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényénél, amikor a száznegyvennégyezer pecsételésének időszaka véget ér. Ezt az időszakot előképezte az első jaj kezdő időszaka, valamint a második jaj záró időszaka is.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

És látta Sára az egyiptomi Hágár fiát, akit Ábrahámnak szült, amint csúfolódik. Azért ezt mondta Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgát és az ő fiát; mert ennek a szolgának a fia nem lesz örökös az én fiammal, Izsákkal együtt. És ez a dolog igen súlyos volt Ábrahám szemében az ő fia miatt. De Isten ezt mondta Ábrahámnak: Ne legyen súlyos a te szemedben a fiú miatt és a szolgád miatt; mindabban, amit Sára mond neked, hallgass az ő szavára; mert Izsákban neveztetik a te magod. De a szolgáló fiából is nemzetté teszek, mert a te magod ő. Ábrahám azért korán felkelt reggel, vett kenyeret és egy tömlő vizet, és Hágárnak adta, vállára téve azt, meg a gyermeket is, és elküldte őt. Ő pedig elment, és bolyongott Beérseba pusztájában. Amikor pedig elfogyott a víz a tömlőből, odavetette a gyermeket az egyik bokor alá. Azután elment, és leült vele szemben jó messzire, mintegy nyíllövésnyire; mert azt mondta: Ne lássam a gyermek halálát. Leült tehát vele szemben, felemelte szavát, és sírt. És Isten meghallotta a fiú szavát; és Isten angyala kiáltott Hágárnak az égből, és ezt mondta neki: Mi bajod, Hágár? Ne félj; mert Isten meghallotta a fiú szavát ott, ahol van. Kelj fel, emeld fel a fiút, és fogd meg kezedd; mert nagy nemzetté teszem őt. És Isten megnyitotta a szemét, és meglátott egy vízkutat; odament tehát, megtöltötte a tömlőt vízzel, és inni adott a fiúnak. És Isten a fiúval volt; ő pedig felnövekedett, a pusztában lakott, és íjásszá lett. 1Mózes 21:9–20.